

Tim de kleine boswachter

Tim Hogenbosch en Jan Paul Schutten



'VOLT

Amsterdam – Antwerpen

Eerste druk, 2020

Copyright tekst © 2020 Tim Hogenbosch en Jan Paul Schutten

Copyright illustraties © 2020 Emanuel Wiemans

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Volt, Amsterdam.

Vormgeving Nancy Koot

ISBN 978 90 214 2075 2 / NUR 282

www.uitgeverijvolt.nl



Met tekeningen van Emanuel Wiemans

'VOLT

In de regen

Tim gaapt... hij rekt zich uit... en valt met een plof neer op de grond. Au! Hij was even vergeten dat hij in een boom in slaap was gevallen. Tims vader is boswachter. Hij heeft Tim geleerd hoe je in bomen moet klimmen. Dat kan Tim nu dus heel goed. Maar het is niet zo handig om in een boom in slaap te vallen. Misschien moet hij de volgende keer een nest maken, net zoals chimpansees doen. Dan val je niet uit de boom als je in slaap valt. Tim klopt de blaadjes van zijn lijf en staat op. De pijn is alweer weg. Tijd om naar huis te gaan.

De hele dag heeft de zon volop geschinen, maar nu is de lucht bedekt met donkere wolken. Het is heel warm en benauwd. Zou het gaan regenen?

Tim ruikt al regen, maar het is nog droog. Pas als hij een stukje gelopen heeft valt er een druppel op zijn neus. En nog een, op zijn hoofd. En nog een en nog een... Voor hij het weet plent de regen in dikke druppels op de straten. Alsof de wolken kletsnatte sponzen zijn waar al het water in één keer uit wordt geknepen. De druppels vallen eerst omlaag en stuiteren daarna weer een stukje de lucht in. Langs de stoepranden ontstaan er kleine riviertjes die in de putten uitkomen. En in de kuilen op de weg groeien plassen uit tot kleine zwembadjes.



‘Yes! Plassen!’ juicht Tim. Hij vindt het heerlijk om in het water te spelen. De bladeren en takjes die in de plassen drijven zijn net kleine bootjes. En als je je voet aan de zijkant in het water drukt, maak je golven die over de hele plas bewegen. Maar het leukste is rondspringen in de plassen en zo veel mogelijk

te plonzen. Tim springt dan ook als een dolle in de rondte. Al snel zijn z’n schoenen doorweekt van de regen.

Van plas tot plas rent hij naar huis. Kletsnat en met modder tot aan zijn wangen loopt Tim de gang in. Zijn vader ziet hem binnenkomen. Het water druipt in straaltjes van hem af.

‘Ho, stop, niet verder!’ roept Tims vader. ‘Je lijkt wel een eenpersoons regenbui.’

‘Het regent buiten, papa!’ zegt Tim vrolijk.

‘Ja, dat had ik inmiddels wel begrepen. Maar ik ben hier niet zo blij mee, Tim! Snap je dat?’

‘Huh-hum,’ knikt Tim.

‘Je weet wat we hebben afgesproken, hè?’ vraagt papa.

‘Ja.’

‘Zeg het dan eens. Wat hadden we afgesproken?’

‘Als het regent...’ begint Tim.

‘Heel goed,’ zegt papa. ‘Als het regent...’

‘Als het regent ga ik niet zomaar in de plassen

springen,' gaat Tim verder.

'Precies!' zegt papa. 'Als het regent dan ga je niet zomaar in de plassen springen. Wat ga je dan wél eerst doen?'

'Naar jou toe.'

'Juist!' zegt papa. 'Je komt naar mij toe. En wat vraag je dan aan mij?'

'Of jij ook mee wilt springen in de plassen.'

'Heel goed. Dat bedoel ik,' zegt papa. 'Heb je het al koud of wil je nog even met mij verder springen?'

'Ja, ik wil met jou in de plassen springen!' roept Tim vrolijk.

'Mooi!' zegt papa. 'Dan gaan we meteen.'

Terwijl het steeds harder gaat regenen, springen Tim en zijn vader in elke plas die ze maar kunnen vinden. Ze doen een wedstrijdje wie de grootste plonzen kan maken, maar dat is niet helemaal eerlijk. Papa heeft zulke grote voeten dat zijn schoenen bijna op vrachtschepen lijken. Hij hoeft niet eens zijn best te doen om het water op te laten spatten.



Doorweekt en moe van het springen gaan ze een halfuurtje later weer naar huis. Daar worden ze door mama opgewacht. Die staat met haar armen over elkaar en tikt met haar tenen op de grond. Ze kijkt hoe er een plas modderig water de gang in stroomt, langs de voeten van Tim en papa.

‘Jongens, jongens, jongens,’ zegt ze. ‘Wat is dit nou weer? Kijk eens naar de gang. Onder de modder! Dat kan toch niet? Moet ik jullie twee soms blijven opvoeden? Hup. Mee naar buiten. Snel!’

Tim en papa doen wat mama zegt. Mama trekt haar rubberen laarzen aan en loopt naar een plas.

‘En nu kijken jullie naar mij en letten jullie goed op,’ zegt ze. Ze springt in een grote plas.

‘Kijk,’ zegt ze. ‘Als je je voeten dicht bij elkaar houdt maak je een grotere plons. En je wordt ook nog eens minder vies. Want de modder spat alle kanten op, maar niet naar jou.’

Zo springt ze als een kangoeroe door de plassen om het nog een paar keer voor te doen.

‘En als je je voeten een beetje schuin houdt, kun

je het water ook nog elke kant op laten spetteren die je maar wilt,’ zegt ze.

Ze laat het zien door een grote plons water naar papa te spetteren.

‘Hebben jullie het nu begrepen?’ vraagt ze. ‘Voeten bij elkaar dus.’

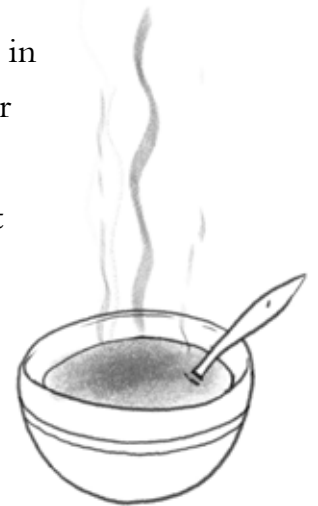
Tim en papa doen het nu ook. Het werkt echt. En het is nog leuk ook.

‘En nu hup naar binnen,’ zegt mama. ‘Jullie gaan eerst lekker douchen en droge kleren aantrekken. Dan gaan we daarna soep eten.’

Als Tim in een droog trainingspak in de keuken komt, zegt mama: ‘Hier Tim, ik heb lekkere soep voor je.’

‘En wat heb je voor mij?’ vraagt papa, die ook weer droog is.

‘Een dweil om de gang mee schoon te maken,’ zegt mama. ‘En daarna een kom soep.’



Jarig!

Tim ligt in zijn bed. Net sliep hij nog, maar nu heeft hij zijn ogen weer wijd open. Hij is een beetje opgewonden, want morgen is hij jarig. Hij pakt de wekker naast zijn bed. Hij heeft net toch geslapen? Door de donkere gordijnen ziet hij een streepje licht. Misschien is het dan al morgen! Tim kijkt op de wekker om te zien hoe laat het is. Hij heeft, om precies te zijn, één minuut geslapen. Hm, dat schiet niet op. Tim wil graag slapen, want hij had een drukke dag. Van 's ochtends vroeg tot aan het einde van de middag was hij met papa in het bos. En papa stelde hem de hele tijd vragen: 'Hoe heet deze boom? Hoe heet deze struik? Hoe heet deze plant? Wat doe je als je een ziek dier vindt? Waarom moeten de mensen op de paden lopen in het bos?' Het hield maar niet op.

Het leek wel alsof papa hem aan het overhoren was. Op elke vraag wist Tim het juiste antwoord. Maar omdat hij de hele dag zo hard moest nadenken is hij nu behoorlijk moe. En daarom valt hij uiteindelijk toch snel in slaap.

Dan wordt Tim opnieuw wakker. Dit keer van geluiden op de trap. Het klinkt als een liedje. Het zijn de stemmen van papa en mama. Tim doet zijn ogen open, maar hij ziet niets. Het is veel te donker in zijn kamer. Nu herkent hij het liedje: 'Lang zal hij leven, lang zal hij leven, lang zal hij leven in de gloria...' Tim doet het licht aan en kijkt op de wekker: zeven uur. Het is al morgen. Hij is jarig! Papa en mama komen in hun pyjama zijn kamer binnen. 'Hieperdepiep hoera!' roepen ze. Papa en mama knuffelen Tim met z'n tweeën tegelijk.

'Tijd voor cadeautjes!' zegt papa. 'Ik heb een idee. We doen het licht weer uit. Dan krijg je je cadeautjes één voor één in het donker.'

'Dat is leuk!' zegt Tim.

Papa doet het licht uit en mama geeft het eerste cadeau.

Tim pakt het uit. Voelt hij dat goed? Het lijkt wel een paar sokken. Best een gek cadeau.

‘Trek maar aan,’ zegt mama.

Tim zegt niets. Hij had speelgoed verwacht. Of een fiets. Maar misschien komt dat nog...

Papa geeft het tweede cadeau. Het is een broek. Tim trekt hem aan. Het derde cadeau is een overhemd. En het vierde cadeau is een vestje. Krijgt hij alleen maar kleren? Vinden ze de kleren die hij nu heeft niet meer mooi? Tim is nog best blij met zijn oude kleren, hij hoeft helemaal geen nieuwe. Maar dat durft hij niet hardop te zeggen.

‘En hier is je laatste cadeau,’ zegt mama. Dit is iets heel anders. Het is zwaarder en het zit aan een leren band. Tim pakt het uit. Het voelt bekend aan, maar wat is het ook alweer?

‘Tijd om het licht aan te doen en in de spiegel te kijken,’ zegt papa.

Mama doet het licht aan en Tim loopt naar de

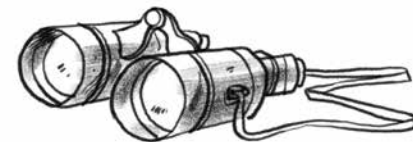
spiegel op de gang. Nu ziet hij het... Het zijn inderdaad kleren. Maar niet zomaar kleren! Het zijn de kleren van een boswachter. Hij ziet er nu net zo uit als papa wanneer hij naar zijn werk gaat. Nu is Tim wél blij, en niet zo’n beetje ook. Hij ziet ook wat dat zware ding is: een verrekijker.

‘Ik heb je gisteren van alles gevraagd over het werk van een boswachter,’ zegt papa. ‘En je had alle antwoorden goed. Dat betekent dat je vanaf nu officieel een boswachter mag zijn. Wanneer je wilt kun je mij helpen in het bos.’

Tim juicht. Dit is het mooiste cadeau dat hij maar kon krijgen.

‘En dit zijn nog niet alle cadeaus,’ zegt mama. ‘Vanmiddag komen je opa’s en oma’s. Die hebben ook nog iets voor je.’

Het maakt Tim niet uit wat hij nog meer krijgt. Hij is al blij genoeg.



Als eerste komen opa en oma Snor. Die heten zo omdat deze opa een grote snor heeft – oma niet. Het zijn de ouders van mama. Ze geven Tim allebei een dikke kus.

‘Maar eigenlijk moet je nu even weg, Tim,’ zegt opa Snor. ‘We hebben een cadeau voor je, maar dat was te groot om in te pakken. Dus als jij ergens anders naartoe gaat, dan halen wij het uit de auto.’

Dat zullen geen kleren zijn, denkt Tim. Want alle kleren die hij kent kun je inpakken in cadeaupapier. Mama neemt Tim mee naar de keuken en geeft hem een glas limonade. Intussen halen papa en opa het cadeau uit de auto.

‘We zijn zover!’ roept opa Snor. ‘Kom maar.’

‘Wacht,’ zegt papa. ‘Tim moet nog even een blinddoek om. Dan kan hij niets zien.’

Mama maakt een blinddoek van een lap stof en doet hem om Tims hoofd. Dan mag Tim de tuin in. Mama neemt hem bij de hand zodat hij nergens tegenaan botst.

‘Oké, je bent er,’ zegt papa. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Ja!’ roept Tim.

‘Doe de blinddoek dan maar af,’ zegt opa Snor.

Tim schuift de lap omhoog en weet niet wat hij ziet. Het is net papa’s auto, maar dan als skelter. Het is een boswachtersskelter. Een heel erg mooie.

‘Dit is de Turbo-trapper,’ zegt papa. ‘Als boswachter heb je natuurlijk wel goed vervoer nodig. Opa heeft hem zelf gemaakt.’

Tim knuffelt zijn opa en oma en bedankt ze voor het prachtige cadeau.

‘Rij er maar een stukje in,’ zegt oma.

Tim gaat meteen achter het stuur zitten en probeert vooruit te trappen. Het gaat heel zwaar, want het is een grote skelter. Uiteindelijk lukt het toch. Heel hard kan je er dus niet mee, maar dat maakt hem niet uit.

‘Zo! Dat is een mooi cadeau,’ zegt een bekende stem.

‘Zeker!’ zegt een andere zware stem. Het zijn opa en oma Knotje. Die heten zo omdat oma haar haar



altijd in een knotje heeft – opa niet. Zij hebben ook een pakje bij zich. Dat zit wel in cadeaupapier. Nou ja, in krantenpapier.

‘Hier jongen,’ zegt opa. ‘Pak maar gauw uit.’

Tim scheurt het papier open en haalt er een kartonnen doos uit. Hij kan niet goed zien wat erin zit. Het is heel zwaar en van metaal. Vragend kijkt hij zijn opa en oma aan. Hij heeft geen flauw idee wat het is.

‘Dit hoort bij het cadeau dat je net hebt gekregen,’ zegt oma. ‘Opa heeft het speciaal voor jou gemaakt.’

Papa lacht. ‘Het is een elektrische motor voor je skelter. Dan hoef je niet zo zwaar te trappen en kun je toch lekker hard rijden.’

Opa Knotje haalt een paar schroevendraaiers en sleutels tevoorschijn en monteert de motor.

‘Probeer maar,’ zegt hij even later tegen Tim. ‘Hij komt van mijn oude elektrische fiets.’

Tim begint te trappen en het gaat nu veel makkelijker. Hier kan hij heel snel mee rijden. Hij rijdt een

klein rondje en stopt dan weer bij opa en oma om ze te bedanken.

‘Ik weet nu al dat dit mijn mooiste verjaardag ooit is,’ zegt Tim. ‘Leuker dan dit bestaat niet.’

‘O jawel,’ zegt mama. ‘Het wordt nog veel leuker. Want nu gaan we taart eten!’

Dier in nood

De zon is nog maar net op en Tim rijdt al door het bos in zijn Turbo-trapper. Dit zijn de mooiste momenten van de dag. Het is nog rustig en je komt alleen maar dieren tegen. Bovendien is de ochtend altijd lekker fris. Het ruikt al een beetje naar herfst. Tim stopt zijn skelter en kijkt om zich heen. Misschien is er wel een vos of een hert te zien. Hij is zo stil mogelijk, want als je veel geluid maakt verjaag je de dieren. Nu moet hij geduld hebben. Heel veel geduld.

Tim verschuilt zich achter een hek en kijkt door zijn verrekijker. Het lijkt alsof de grond ademt. Op een koude dag komt je adem in kleine wolkjes uit je mond, maar nu komen er wolkjes uit de aarde. In de verte lopen twee hazen achter elkaar aan.